

rozhodnuto a proto nevztahují se na ni účinky materiální právní moci dle §u 411 c. ř. s. Rozhodnutí soudu nemůže sáhati dále, než pokud bylo stranami navrhováno a proto dosah jeho zůstává obmezen na žalobní nároky nebo stranami vyvolané výrokové zjištění dle §§ 236 a 259 c. ř. s. Třeba bylo v důvodech obou rozhodnutí též uvažováno a zjištění učiněno o předběžné otázce kupu, na níž přirozeně závisel výsledek sporů o žalobních nárocích, není toto zjištění účastno právní moci, poněvadž jen výrok rozsudku obsahuje věcné rozhodnutí o jsoucnosti určitého práva neb právního poměru, o jehož zjištění takovým způsobem nebylo však v dřívějším sporu žádáno. Materiální právní moc dotýká se tedy jen rozhodnutí sama, nikoli též jeho předpokladů, řešených pouze v důvodech rozsudkových. Soud přirozeně musí se vysloviti i o předběžných otázkách svého rozhodnutí a skutkové zjištění i právní úsudek o nich si utvořiti, aby dospěl právě k určitému rozhodnutí o vzneseném nároku stran. Má-li však i v tomto směru nastati účinek právní moci, jest zapotřebí mezitimního určovacího návrhu a jen tím způsobem může býti zabráněno tomu, by dva různé soudy, rozhodující třeba mezi týmiž stranami o různých nárocích, spočívajících na témže skutkovém a právním předpokladu, nedospěly v poslednějším ohledu k odchylnému výsledku. Tohoto prostředku zákona žalující strana v prvním sporu nepoužila a tím se stalo, že v novém sporu, o který tu jde, soud, zabývaje se při provádění důkazů důkladněji předurčující otázkou, zda žalovaný o koupi louky se žalobkyní jednal, kup platně ujednal a písemně smlouvu podepsal, došel k opačnému přesvědčení než měl soud v dřívějším sporu těchže stran. Dlužno tedy přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že o otázce, zda byl kup uzavřen, nebylo ještě právoplatně rozhodnuto. Zjistiv pak, že žalovaný louku ani ústně ani písemně neprodal, učinil z toho právní závěr, že není odůvodněn žalobní nárok na náhradu škody.

Čís. 5317.

Vykonali-li simultanní věřitel právo volby ve smyslu §u 15 druhý odstavec knih. zák., a dostal-li uspokojení své pohledávky z výtěžku dražby, zanikl dnem příklepu jeho dřívější nárok na smluvené úroky a má ode dne příklepu úrokový nárok jen na poměrné uspokojení z uhrazovacího fondu úrokového; nezáleží na tom, že pohledávka na neprodaných spoluzavázaných nemovitostech ještě vymazána nebyla.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, R I 745/25.)

Vymáhající věřitel vedl exekuci vnucenou dražbou jednak na nemovitost A, jednak na simultanně zavazené nemovitosti B a C. Nemovitosti B a C byly exekučně prodány a vymáhající věřitel požadoval hotové zaplacení z těchto nemovitostí, jehož se mu skutečně v rozvrhu dostalo i se smluvními 7¼ % úroky do dne příklepu. K návrhu spoluvlastnice nemovitosti A soud první stolice exekuci na tuto nemovitost zrušil dle §u 40 ex. ř. Rekursní soud zamítl návrh na zrušení exekuce. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel připouští také v rekursu, že jeho pohledávka záleží vlastně jen v rozdílu úrokovém, vzniklém teprve po příklepu v dražebním řízení nemovitostí B a C, a to v rozdílu mezi úroky, které obdržel z nejvyššího podání ode dne příklepu z tak zvaného uhražovacího fondu úrokového a 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky smluvenými a knihovně vtělenými. Jde tedy jen o otázku, zda má nynější vymáhající věřitel nárok na vymáhaný rozdíl úrokový, kterou první soud správně zodpověděl záporně. Dle exekučních spisů okresního soudu v S. byly nemovitosti v dražbě prodané vedlejšími vkladbami pro pohledávku knihovně věřitelky banky A. 19.544 Kč 61 h se 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky od 5. října 1922 a útratami a byla tedy její pohledávka simultanní, která již dle ustanovení §u 222 odstavec první ex. ř. měla býti hotově zaplacená z rozdělované podstaty. Podle §u 15 odstavec druhý knih. zák. příslušelo simultanní zástavní věřitelce právo volby, v jakém poměru chce býti uspokojena z výtěžku docíleného při dražbě prodaných nemovitostí. Rozhodla-li se banka A., by pohledávka její byla hotově zaplacená z této rozdělované podstaty, vykonala tím jako simultanní zástavní věřitelka své právo volby, a došla-li uspokojení své pohledávky z výtěžku dražbou docíleného, zanikl dnem příklepu i její dřívější nárok na smluvené 7 $\frac{3}{4}$ %ní úroky a měla ode dne příklepu úrokový nárok jen na to, co nejvyšší podání, pod úrok uložené, vyneslo (§ 215 čís. 1 a § 152 odstavec třetí ex. ř.) a na poměrné uspokojení z tohoto výtěžku, tvořícího zvláštní uhražovací fond pro pohledávky k hotovému placení přikázané (§ 229 odstavec druhý ex. ř.). Z rozdělované podstaty obdržela banka A. úplnou úhradu přihlášené pohledávky 19.544 Kč 61 h se 7 $\frac{3}{4}$ %ními úroky ode dne 5. října 1922 do dne příklepu i přihlášených exekučních útrat rozvrhovým usnesením ze dne 5. března 1925 právní mocí nabytým a usnesením exekučního soudu ze dne 18. května 1925 byly jí z úrokového fondu uhražovacího na její pohledávku přikázány další úroky po dni příklepu poměrnou částkou 1317 Kč 36 h a došla tedy pohledávka banky A. v onom exekučním řízení úplného uspokojení, zejména i ohledně úrokových nároků a tím zanikla a nesejde ani na tom, že dosud na spoluzavazených nemovitostech, dražbou neprodaných, knihovně vymazána nebyla (§ 222 odstavec čtvrtý ex. ř. a § 236 ex. ř.).

Čís. 5318.

Žaloba na odevzdání pachtované nemovitosti náleží ku výlučné příslušnosti okresního soudu. Lhostejno, že žalobce uvedl k odůvodnění žalobního nároku, že smlouva byla platně sjednána a že žalovaný namítal neplatnost pachtovní smlouvy, po případě její dodatné zrušení.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, R I 840/25.)

Proti žalobě, zadané vzhledem k §u 49 čís. 5 j. n. na okresním soudě, o splnění pachtovní smlouvy, bránili se žalovaní tím, že nedošlo ku platné pachtovní smlouvě, pokud se týče že byla zrušena, ježto jí za-